Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU ASEPRESIDENDI MÄÄRUS

2. märts 2016*

Ajutiste meetmete kohaldamine — Apellatsioonkaebus — Haldusmenetlus — Vesinikperoksiidi ja perboraadi Euroopa turul ebaseadusliku kartellikokkuleppe tuvastamise otsuse avaldamine — Komisjoni otsus, millega jäeti rahuldamata taotlus käsitleda asjaomase kartellikokkuleppe tuvastamise otsuses sisalduvaid teatud andmeid konfidentsiaalsena — Koostööteatis — Euroopa Liidu Üldkohtu otsus, millega jäeti rahuldamata selle otsuse peale esitatud tühistamishagi — Kõnealuse otsuse kohaldamise peatamise taotlus — Fumus boni iuris — Kiireloomulisus — Huvide kaalumine

Kohtuasjas C-162/15 P-R,

mille ese on 6. oktoobril 2015 ELTL artiklite 278 ja 279 alusel esitatud kohaldamise peatamise ja ajutiste meetmete taotlus,

Evonik Degussa GmbH, asukoht Essen (Saksamaa), esindajad: *Rechtsanwalt* C. Steinle, *Rechtsanwalt* C. von Köckritz ja *Rechtsanwalt* A. Richter,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: G. Meessen, M. Kellerbauer ja F. van Schaik,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHTU ASEPRESIDENT,

olles ära kuulanud kohtujurist M. Szpunari,

on teinud järgmise

määruse

1 Evonik Degussa GmbH esitas 8. aprillil 2015 Euroopa Kohtu kantseleisse apellatsioonkaebuse, milles palus tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 28. jaanuari 2015. aasta otsuse Evonik Degussa *vs*. komisjon (T-341/12, EU:T:2015:51, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega kohus jättis rahuldamata tema hagi nõudega tühistada komisjoni 24. mai 2012. aasta otsus C(2012) 3534 (final), millega jäeti rahuldamata konfidentsiaalsena käsitlemise taotlus, mille apellant oli esitanud komisjoni presidendi 13. oktoobri 2011. aasta otsuse 2011/695/EL ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes artikli 8 alusel (juhtum COMP/38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat) (edaspidi „vaidlusalune otsus“).

* Kohtumenetluse keel: saksa.

2 Apellant esitas 6. oktoobril 2015 eraldi dokumendina ELTL artiklite 278 ja 279 alusel käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse, milles ta palub, et Euroopa Kohus peataks vaidlusaluse otsuse kohaldamise ja kohustaks Euroopa Komisjoni kuni kohtuasjas C-162/15 P apellatsioonimenetluse lõpetava kohtuotsuse kuulutamiseni mitte avaldama komisjoni 3. mai 2006. aasta otsuse K (2006) 1766 (lõplik) EÜ […] artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA ja Arkema SA vastu (juhtum COMP/F/C.38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat), mille kokkuvõte on avaldatud Euroopa Liidu Teatajas (ELT 2006, L 353, lk 54; edaspidi „VPP otsus"), mittekonfidentsiaalset versiooni, mis oleks apellanti puudutavas osas üksikasjalikum kui selle otsuse 2007. aastal avaldatud mittekonfidentsiaalne versioon.

3 Komisjon esitas oma seisukohad 29. oktoobril 2015.

Vaidluse taust ja vaidlustatud kohtuotsus

4 VPP otsuses tuvastas komisjon eelkõige, et Degussa AG (nüüd Evonik Degussa GmbH) osales EÜ artikli 81 rikkumises Euroopa Majanduspiirkonna (EMP) territooriumil koos 16 teise äriühinguga, kes tegutsesid vesinikperoksiidi ja perboraadi sektoris. Kuna apellant oli olnud esimene äriühing, kes võttis komisjoniga 2002. aasta detsembris ühendust vastavalt komisjoni teatisele, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (ELT 2002, C 45, lk 3; ELT eriväljaanne 08/02, lk 155; edaspidi „2002. aasta koostööteatis"), ja kuna ta oli selle raames teinud komisjoniga täielikult koostööd, edastades sellele institutsioonile kogu tema valduses oleva teabe rikkumise kohta, siis kohaldati talle täielikku kaitset trahvi eest.

5 2007. aastal avaldati komisjoni konkurentsi peadirektoraadi veebilehel VPP otsuse esimene mittekonfidentsiaalne versioon.

6 Komisjon saatis apellandile 28. novembril 2011 kirja, milles teatas talle oma kavatsusest avaldada VPP otsuse uus ja üksikasjalikum mittekonfidentsiaalne versioon, milles esitatakse otsuse sisu tervikuna, välja arvatud konfidentsiaalne teave. Sellega seoses palus komisjon apellandil määratleda VPP otsuses teave, mille suhtes ta kavatseb esitada konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse.

7 Kuna apellant leidis, et selle otsuse üksikasjalikum mittekonfidentsiaalne versioon sisaldas konfidentsiaalseid andmeid või ärisaladusi, teatas ta komisjonile 23. detsembri 2011. aasta kirjas, et ta on kavandatud avaldamise vastu. Apellant viitas oma vastuväite põhjendamiseks eelkõige sellele, et nimetatud mittekonfidentsiaalses versioonis on hulgaliselt andmeid, mille ta oli komisjonile edastanud 2002. aasta koostööteatise alusel, samuti tema paljude töötajate nimed ja teave tema ärisuhete kohta. Apellandi sõnul rikub kavandatav avaldamine seega eelkõige õiguspärase ootuse kaitse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid ja võib kahjustada komisjoni uurimistegevust.

8 Komisjon teatas 15. märtsi 2012. aasta kirjas apellandile, et ta nõustus kustutama avaldatavast uuest mittekonfidentsiaalsest versioonist nii kogu teabe, mis võimaldab otseselt või kaudselt tuvastada 2002. aasta koostööteatise alusel edastatud teabe allikat, kui ka apellandi töötajate nimed. Komisjon leidis, et konfidentsiaalsena ei saa käsitleda hoopis muud teavet, mille kohta apellant oli esitanud konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse.

9 Kasutades komisjoni presidendi 13. oktoobri 2011. aasta otsuses 2011/695/EL ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes (ELT L 275, lk 29; edaspidi „ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse otsus") ette nähtud võimalust, pöördus apellant ärakuulamise eest vastutava ametniku poole, et viimane välistaks avaldatavast mittekonfidentsiaalsest versioonist kogu teabe, mille ta oli esitanud 2002. aasta koostööteatise alusel.

10 Vaidlusaluse otsusega jättis ärakuulamise eest vastutav ametnik apellandi esitatud konfidentsiaalsena käsitlemise taotluse komisjoni nimel rahuldamata.

11 Ärakuulamise eest vastutav ametnik rõhutas esmalt oma piiratud pädevust, mis võimaldas tal üksnes hinnata, kas teavet tuleks käsitleda konfidentsiaalsena, mitte aga heastada apellandil komisjoni suhtes tekkinud õiguspärase ootuse väidetavat rikkumist.

12 Ta rõhutas lisaks, et apellant vaidles vastu VPP otsuse uue ja üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamisele vaid seetõttu, et nimetatud versioonis sisalduks teave, mille ta edastas 2002. aasta koostööteatise alusel, ja et sellise teabe edastamine kolmandatele isikutele võib siseriiklikesse kohtutesse esitatud kahju hüvitamise hagide kontekstis tekitada talle kahju. Ärakuulamise eest vastutava ametniku sõnul on aga komisjonil ulatuslik kaalutlusruum otsustada, kas avaldada enam kui oma otsuste põhiline sisu. Lisaks ei kujuta viited haldustoimikus sisalduvatele dokumentidele endast iseenesest ärisaladusi või muud konfidentsiaalset teavet.

13 Ärakuulamise eest vastutava ametniku sõnul ei olnud apellant tõendanud, et sellise teabe avaldamine, mille ta oli komisjonile 2002. aasta koostööteatise alusel leebemat kohtlemist taotledes edastanud, võiks tekitada talle tõsist kahju. Komisjoni poolt konkurentsiõiguse rikkumise eest trahvitud ettevõtja huvi selle suhtes, et talle süüks pandud rikkumise üksikasju üldsusele ei avaldataks, ei vääri igal juhul mingit erilist kaitset. Ärakuulamise eest vastutav ametnik tuletas selles osas meelde, et kahju hüvitamise nõuded on lahutamatu osa Euroopa Liidu konkurentsipoliitikast ja et seetõttu ei saa apellant tugineda õiguspärasele huvile, et teda kaitstaks riski eest, et talle võidakse sellised nõuded esitada, kuna ta osales VPP otsuse esemeks olnud rikkumises.

14 Ärakuulamise eest vastutav ametnik leidis ühtlasi, et tal puudub pädevus vastata apellandi argumendile, et kolmandatele isikutele sellise teabe avaldamine, mille ta oli komisjonile leebema kohtlemise programmi raames edastanud, kahjustaks seda programmi, kuna selline küsimus ületab ametniku pädevuse piirid. Ta tuletas sellega seoses meelde, et kohtupraktika kohaselt saab üksnes komisjon hinnata, millises ulatuses tuleb süüks arvatud tegevuse faktiline ja ajalooline taust üldsusele avaldada, tingimusel et see ei sisalda konfidentsiaalset teavet.

15 Lõpuks leidis ärakuulamise eest vastutav ametnik, et kuna ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse otsuse artiklis 8 talle antud pädevus piirdub selle hindamisega, millises ulatuses kuulub teave ärisaladuse alla või millises ulatuses tuleks teavet mõnel teisel alusel konfidentsiaalsena käsitleda, ei ole tal pädevust võtta seisukohta apellandi argumendi suhtes, et leebema kohtlemise programmi alusel edastatud teabe avaldamine tekitaks põhjendamatu erineva kohtlemise võrreldes VPP otsuses tuvastatud rikkumises osalenud teiste ettevõtjatega.

16 Seega esitas apellant hagi vaidlusaluse otsuse tühistamiseks ning taotluse võtta ajutised meetmed.

17 Üldkohtu president rahuldas viimati mainitud taotluse kohtumäärusega Evonik Degussa *vs.* komisjon (T-341/12 R, EU:T:2012:604). Samas jättis Üldkohus tühistamishagi vaidlustatud kohtuotsusega rahuldamata, mille peale esitas apellant käesoleva kohtumääruse punktis 1 nimetatud apellatsioonkaebuse.

18 Kõnealuse kohtuotsuse järgselt teavitas komisjon apellanti oma kavatsusest avaldada VPP otsuse mittekonfidentsiaalne versioon, mis on üksikasjalikum kui selle otsuse 2007. aastal avaldatud mittekonfidentsiaalne versioon. Seetõttu esitas apellant ka käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse.

Poolte nõuded

19 Apellant palub Euroopa Kohtul:

— peatada vaidlusaluse otsuse kohaldamine kuni kohtuasja sisulise lahendamiseni Euroopa Kohtu poolt;

— kohustada komisjoni kuni kohtuasja sisulise lahendamiseni Euroopa Kohtu poolt mitte avaldama oma veebilehel ja/või mujal ja/või tegema kättesaadavaks kolmandatele isikutele VPP otsuse mittekonfidentsiaalset versiooni, mis sisaldab apellanti puudutavas osas üksikasjalikumat teavet võrreldes selle otsuse käesoleval ajal kättesaadava mittekonfidentsiaalse versiooniga, mis avaldati komisjoni konkurentsi peadirektoraadi veebilehel;

— määrata mis tahes muid meetmeid, mis on neid asjaolusid arvestades õiged ja sobivad, ning

— otsustada kohtukulude jaotamine hiljem.

20 Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta taotlus terves ulatuses rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellandilt.

Ajutiste meetmete kohaldamise taotlus

21 Selleks et lahendada käesolevat ajutiste meetmete kohaldamise taotlust, tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 160 lõige 3 sätestab, et ajutiste meetmete taotluses tuleb märkida „hagi ese, kiireloomulisust põhjendavad asjaolud ning fakti- ja õigusväited, mis esmapilgul õigustavad taotletava ajutise meetme kohaldamist“. Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik võib seega määrata õigusakti kohaldamise peatamise ja muud ajutised meetmed, kui on tõendatud, et nende määramine on esmapilgul faktiliselt ja õiguslikult põhjendatud (*fumus boni iuris*), ning kui ajutiste meetmete kohaldamise küsimus on kiireloomuline selles mõttes, et olulise ja hüvitamatu kahju vältimiseks selle poole huvidele, kes ajutiste meetmete kohaldamist taotleb, on vaja, et ajutiste meetmete kohaldamine määratakse ja neid kohaldatakse enne asja lahendamist põhimenetluses. Need tingimused on kumulatiivsed, mistõttu kui ka üks nendest tingimustest on täitmata, tuleb ajutiste meetmete kohaldamise taotlused jätta rahuldamata. Ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik kaalub samuti vajaduse korral asjaomaseid huve (Euroopa Kohtu asepresidendi määrused, komisjon *vs.* ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:93, punkt 14, ning AGC Glass Europe jt *vs.* komisjon, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 21).

Fumus boni iuris

22 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on *fumus boni iuris*'e tingimus täidetud siis, kui vähemalt üks väidetest, millele tugineb ajutiste meetmete kohaldamist taotlev pool oma sisulises menetluses lahendatava hagi põhjendamiseks, on esmapilgul arvestatavalt põhjendatud. Selline on olukord eelkõige siis, kui üks esitatud väidetest annab tunnistust keerukate õigusküsimuste olemasolust, mille lahendus ei ole ilmselge ning mis vajavad seega põhjalikku analüüsi, mida ei ole võimalik läbi viia ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustaval kohtunikul, vaid mis peab toimuma sisulises menetluses, või kui poolte lahknevad seisukohad annavad tunnistust sellise olulise õigusliku vaidluse olemasolust, mille lahendus ei ole ilmselge (Euroopa Kohtu asepresidendi määrus, komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 67).

23 Samas toob käesolevas kontekstis asjaolu, et ajutiste meetmete kohaldamise taotlus on suunatud vaidlusaluse otsuse kohaldamise, mitte vaidlustatud kohtuotsuse täitmise peatamisele, kaasa tagajärjed *fumus boni iuris*'e esinemise hindamise suhtes (Euroopa Kohtu presidendi määrus, Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punkt 16, ja Euroopa Kohtu asepresidendi määrus, Kreeka *vs.* komisjon, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 21).

24 Nimelt, ükskõik kui tõsiselt võetavad võivad ka olla apellandi poolt vaidlustatud kohtuotsuse vastu esitatud väited ja argumendid, ei ole need siiski eraldivõetuna piisavad, et õiguslikult põhjendada vaidlusaluse otsuse kohaldamise peatamist. Selleks et tõendada *fumus boni iuris*'ega seotud tingimuse täidetust, peab apellant lisaks suutma näidata, et tühistamisnõudes selle otsuse õiguspärasuse vaidlustamiseks esitatud väited ja argumendid õigustavad esmapilgul kohaldamise peatamist, mida taotleti (Euroopa Kohtu asepresidendi määrus, Kreeka *vs.* komisjon, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 22).

25 Seetõttu tuleb käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse puhul *fumus boni iuris*'e esinemise tingimuse hindamisel võtta arvesse asjaolu, et vaidlusalust otsust, mille kohaldamise peatamist taotletakse, on liidu kohus juba nii faktiliste kui ka õiguslike asjaolude osas analüüsinud ning et see kohus leidis, et nimetatud otsuse peale esitatud hagi ei olnud põhjendatud (Euroopa Kohtu presidendi määrus, Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, EU:C:2005:267, punkt 19). Vajadus esitada käesoleva ajutiste meetmete kohaldamise taotluse raames õigusväiteid, mis näivad esmapilgul eriti tõsiselt võetavad, tuleneb seega eelkõige asjaolust, et need väited peavad suutma seada kahtluse alla hinnangu, mille Üldkohus andis sisulist otsust tehes apellandi poolt esimese kohtuastmes esitatud väidetele (vt selle kohta Euroopa Kohtu presidendi määrus, Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, C-404/04 P-R, EU:C:2005:267, punkt 20, ja Euroopa Kohtu asepresidendi määrus, Kreeka *vs.* komisjon, C-431/14 P-R, EU:C:2014:2418, punkt 24).

26 Käesolevas asjas esitab apellant oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kolm väidet. Esimene väide tugineb veale, mille Üldkohus tegi, määratledes ärakuulamise eest vastutavale ametnikule antud pädevust otsustada teabe avaldamise üle ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse otsuse artikli 8 lõigete 2 ja 3 alusel. Teine väide tugineb ELTL artikli 339, nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [EÜ] artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 30, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruse (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331) artikli 4 lõike 2, Roomas 4. novembril 1950 allkirjastatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni (edaspidi „EIÕK“) artikli 8 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta (edaspidi „harta“) artikli 7 rikkumisele. Kolmanda väitega kinnitab apellant, et rikutud on põhjendamiskohustust ning õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtet

27 Selles osas tuleb märkida, et sõltumata esimese väite sisulisest tulemusest peab Euroopa Kohus lahendama teise väite, kuna ärakuulamise eest vastutava ametniku pädevust anda vastus teise väite esemeks olevale küsimusele, kas avaldada soovitav teave kujutab endast ärisaladust või peab seda igal juhul käsitlema konfidentsiaalsena, ei ole apellant mitte üksnes vaidlustanud, vaid selles puudub ilmselgelt kahtlus.

28 Lisaks sellele kattub teise väite põhjendamiseks esitatud argumentatsioon vähemalt osaliselt argumentidega, mis on esitatud kolmanda väite raames, mistõttu tuleb nende kahe väite puhul *fumus boni iuris*'e olemasolu tuvastamiseks analüüsida neid koos.

29 Selleks tuleb meelde tuletada, et seoses kohtuvaidlustega, mis puudutavad väidetavalt konfidentsiaalse teabe ajutist kaitset, saab ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik, rikkumata oma tegevusega ajutiste meetmete kohaldamise menetluse olemuselt täiendavat ja ajutist laadi, üldjuhul

fumus boni iuris'e puudumise kohta järelduse teha ainult siis, kui asjassepuutuv teave ei ole ilmselgelt konfidentsiaalne (Euroopa Kohtu asepresidendi määrus, komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 68).

30 Teine väide on aga esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktide 76–127 vastu, milles Üldkohus välistas esiteks selle, et vaidlusalust teavet võiks käsitleda ärisaladusena, võttes arvesse nende ajaloolist laadi, ja teiseks selle, et seda teavet võiks igal juhul käsitleda konfidentsiaalsena ametisaladuse alusel üksnes seetõttu, et ettevõtja esitas selle komisjonile vabatahtlikult eesmärgiga saada kasu leebema kohtlemise programmist.

31 Seega väidab apellant esiteks, et vastupidi Üldkohtu sedastustele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 ei ole kõnealune teave kaotanud oma konfidentsiaalsust pelgalt seetõttu, et see pärineb rohkem kui viie aasta tagusest ajast, ning järelikult tuleks seda käsitleda ärisaladusena. Sellega seoses väidab apellant, et Üldkohtu poolt viidatud kohtupraktika ei ole käesolevasse kohtuasja ülekantav ja et seevastu võivad määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 7 kohaselt majanduslikud huvid takistada teabe avaldamist isegi pikema kui 30-aastase ajavahemiku jooksul. Apellandi sõnul on vaidlusalune teave jätkuvalt „oluline tema kaubandusliku seisundi jaoks", ja seda mitte ainult sellepärast, et on tõendatud, et selle teabe avaldamine võib talle tekitada olulist kahju, nagu Üldkohus ka ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105 on möönnud.

32 Teiseks, mis puudutab vaidlusaluse teabe käsitlemist igal juhul konfidentsiaalsena, siis väidab apellant kõigepealt, et vastupidi Üldkohtu järeldustele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 92 ja 93 tuleb leebema kohtlemise taotlejate avaldustest tehtud väljavõtete avaldamine ja nende avalduste avaldamine vastama samadele kriteeriumidele. Seega tuleb neid kaalutlusi, millest lähtuvalt Euroopa Kohus kohtuotsuses komisjon *vs.* EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) tõlgendas määrust nr 1049/2001 nii, et see võimaldab tugineda kartellikokkulepet käsitleva menetluse poolte ärihuvide ohustamise üldisele eeldusele juhul, kui leebema kohtlemise taotlejate avaldused avaldatakse, kohaldada ka nendest avaldustest välja võetud ja komisjoni otsuse mittekonfidentsiaalses versioonis otsese või kaudse kõne vormis taasesitatud lõikude avaldamise suhtes. Seda enam, et selliste lõikude avaldamine rikuks tagatisi, mida komisjon on leebema kohtlemise taotlejate avaldustele andnud 2002. aasta koostööteatise punktis 32 ja komisjoni teatise, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul (ELT 2006, C 298, lk 17; edaspidi „2006. aasta koostööteatis"), punktis 40. Seega on asjaolu, et komisjon eristab ühelt poolt leebema kohtlemise taotlejate poolt esitatud dokumentide avaldamist ja teiselt poolt nendest dokumentidest välja võetud teabe avaldamist, vormiline ega ole vastuolus mitte üksnes Üldkohtu praktika, vaid ka muude asjakohaste liidu õigusnormidega.

33 Järgmiseks tuleb käesoleval juhul arvesse võtta asjaolu, et komisjon oli 2007. aastal VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni juba avaldanud ja et seega oli ta juba läbi viinud vaidlusaluse teabe avaldamise poolt ja vastu rääkivate huvide kaalumise, millele viitab vaidlustatud kohtuotsuse punkt 106. Komisjoni haldusmenetlus oli lõppenud hiljemalt selle avaldamisega, nagu on mööndud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 172. Kõnealuse avaldamise kuupäevast alates ei ole määruse nr 1/2003 artikkel 30 seega enam kohaldatav ja teabega tutvumine kuulub üksnes määruse nr 1049/2001 kohaldamisalasse.

34 Vastupidi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 107–111 sedastatule väärivad apellandi huvid ka objektiivselt kaitset. Nimelt ei ole apellandi jaoks oluline vältida kahjuhüvitiste maksmist või komisjoni tuvastuste avalikustamist rikkumise toimepanemise kohta. Pigem soovib apellant tagada 2002. aasta ja 2006. aasta koostööteatistes ette nähtud kaitset oma avaldustele, mille ta esitas üksnes leebema kohtlemise programmi raames, usaldades, et nende konfidentsiaalsus säilib, ja millega ta süüstas iseennast.

35 Lõpuks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 123–127 ekslikult tagasi tema väite EIÕK artikli 8 ja harta artikli 7 rikkumise kohta. Apellant väidab selle kohta, et tema avalduste sisu avalikustamist, mis on vastuolus 2002. aasta koostööteatise ja komisjoni väljakujunenud praktikaga, ei saa kindlasti pidada kartellikokkuleppes osalemise ettenähtavaks tagajärjeks.

36 Kolmanda väite toetuseks esitatud argumentide raames lisab apellant sisuliselt, et Üldkohus rikkus oma põhjendamiskohustust ning õiguspärase ootuse kaitse ja õiguskindluse põhimõtet, jättes piisavalt arvesse võtmata asjaolu, et komisjon oli VPP mittekonfidentsiaalse versiooni 2007. aastal juba avaldanud. Apellandi sõnul oli komisjon selle avaldamisega otsustanud, et salastatud andmed ei kuulunud VPP otsuse põhjenduste olulise osa juurde määruse nr 1/2003 artikli 30 tähenduses. Lisaks, kuna selle esimese mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamist ei käsitletud esialgsena, võis sellest järeldada, et komisjon oli lõplikult leidnud, et salastatud lõike ei tulnud avaldada. Sellist soodsat haldusakti ei saa põhimõtteliselt tagasi võtta või tühistada vähemalt niivõrd, kuivõrd see on vastu võetud seaduslikult, nagu käesoleval juhul.

37 Lõpuks ei olnud komisjonil, vastupidi Üldkohtu sedastustele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 155–157, õigust muuta oma praktikat, mis seisneb sellise teabe säilitamises konfidentsiaalsena, nagu on kõne all käesolevas asjas, kuna pärast menetluse lõpetamist on komisjon seotud oma koostööteatiste ja määrusega nr 1049/2001. Kõige rohkem võib komisjonil olla vabadus muuta oma leebema kohtlemise programmi ja anda tulevastes juhtumites leebema kohtlemise taotlejatele väiksem kaitse.

38 Komisjon vaidleb apellandi argumentidele vastu.

39 Vastuseks teisele väitele märgib ta esiteks, et Üldkohus piirdus vaid tuvastusega, et apellant ei tõendanud vastavalt Üldkohtu praktikale põhjuseid, miks vaidlusalune teave, vaatamata möödunud märkimisväärsele ajale, oli endiselt erandlikult oluline tema või mõne kolmanda isiku kaubandusliku seisundi jaoks ja vääris seega määruse nr 1/2003 artikli 30 lõikes 2 ette nähtud kaitset. Komisjoni hinnangul ei kuulu see teave tegelikkuses enam igal juhul ametisaladuse või konfidentsiaalsuse kaitse alla, kuna kirjeldatud rikkumise asjaolud jäävad eranditult rohkem kui kümne aasta tagusesse aega.

40 Teiseks on komisjon seisukohal, et kõigepealt järeldas Üldkohus õigesti, et määrus nr 1049/2001 ja seda puudutav kohtupraktika ei ole nende kohaldamisala arvestades asjakohased. Nimelt ei ole käesoleval juhul tegemist mitte dokumentidega tutvumisega, vaid VPP otsuse põhjendamisel komisjoni poolt tuvastatud faktide avaldamisega. Igal juhul on kohtuotsuses komisjon *vs.* EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112) mööndud, et institutsioon võib tugineda teatud dokumendikategooriate suhtes kohaldatavatele üldistele eeldustele, olgugi et üksikisikutel seda võimalust ei ole. Lisaks sellele ei riku kõnealuste tuvastuste avaldamine mingeid kohustusi, mida komisjon on võtnud. Nimelt eeldusel, et 2002. aasta koostööteatise punkt 32 tekitas õiguspärase ootuse, et komisjon käsitleb selle teatise kohaldamisel saadud dokumente konfidentsiaalsena, ei tekitanud see säte mingit õiguspärast ootust selles, et komisjon ei kasuta asjaomastes dokumentides sisalduvat teavet rikkumise asjaolude kirjeldamiseks VPP otsuse põhjendustes ja seega ei avalikusta seda. Järelikult ei ole dokumentide ja rikkumist puudutavate komisjoni faktiliste asjaolude tuvastamise eristamine vormiline.

41 Järgmiseks on Üldkohus võtnud arvesse asjaolu, et komisjon oli VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni 2007. aastal juba avaldanud. Vastupidi apellandi väitele ei leidnud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 155, 156 ja 161 selle kohta, et teine avaldamine kuulus komisjoni „vaba“ kaalutlusõiguse hulka, kuna kohus rõhutas sõnaselgelt selle õiguse spetsiifilist piirangut, mis sisaldub määruse nr 1/2003 artikli 30 lõike 2 teises lauses. Lisaks sellele ei saa asuda seisukohale, et esimesest esialgsest avaldamisest alates kõnealuse määruse artikkel 30 „enam ei kohaldu“. Viidatud sätte sõnastus sellist piirangut ei toeta ja see oleks vastuolus ELL artikli 1 teises lõigus ja ELTL artikli 15 lõikes 1 sätestatud eesmärgiga.

42 Lisaks sellele on käesolevas menetlusetapis esitatud apellandi väide, et tema jaoks ei ole oluline vältida kahjuhüvitiste maksmist või rikkumist puudutavate komisjoni faktiliste tuvastuste avalikustamist, vastuolus tema argumentidega esimeses kohtuastmes, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 83.

43 Lõpuks lükkas Üldkohus õigesti tagasi väite EIÕK artikli 8 ja harta artikli 7 rikkumise kohta. Nimelt, kuigi nende sätetega antud õigus eraelu kaitsele hõlmab põhimõtteliselt nii isiku maine ja au kaitset kui ka eraelu puudutavate andmete kaitset, on Euroopa Inimõiguste Kohus täpsustanud, et kõnealune artikkel 8 ei paku siiski kaitset mainekahju eest, mis tekkis ettenähtavalt isiku enda selliste tegude tagajärjel nagu süüteo toimepanemine. See järeldus on *mutatis mutandis* kohaldatav liidu konkurentsiõiguse rikkumisest tulenevate ettenähtavate tagajärgede suhtes. Neil asjaoludel oleks apellant pidanud olema VPP otsuses tuvastatud rikkumise toimepanemisest alates valmis selleks, et rikkumise avastamise ja uurimise korral tulevad avalikuks tema enda tegude üksikasjad niivõrd, kuivõrd need on rikkumise tuvastamisel olulised.

44 Kolmanda väitega kinnitab komisjon, et avaldades 2007. aastal VPP otsuse esimese mittekonfidentsiaalse versiooni, ei teostanud ta tagasivõtmatult oma kaalutlusõigust seoses küsimusega, millised selle otsuse osad tuleb avaldada. Kõnealuse esimese avaldamisega ei maininud ta ei otseselt ega kaudselt, et ta loobub VPP otsuse üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni hilisemast avaldamisest. Hilisema avaldamise vajadust õigustab asjaolu, et teabe konfidentsiaalsus on ajutise iseloomuga, mis võib tingida vajaduse anda pärast teatud aja möödumist uus hinnang. Seega ei ole õige iseäranis väita, et komisjon oli otsustanud, et salastatud andmed ei kuulunud selle otsuse olulise osa juurde ja et nende avaldamine ei olnud seega nõutav, selleks et rahuldada avalikkuse huvi olla informeeritud. Tegelikkuses otsustas komisjon vaid kõigepealt avaldada otsuse need tekstilõigud, mis olulises osas vaieldamatult ei sisaldanud ärisaladusi, et ta saaks hiljem üksikasjalikult analüüsida huvitatud isikute argumente, mille kohaselt kujutasid teised lõigud endast selliseid ärisaladusi. Otsust, et ülejäänud lõigud ei olnud olulised või et need ei väärinud avaldamist, ei tehtud ega väljendatud, ei otseselt ega kaudselt.

45 Lõpuks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 161 õigesti, et pelgalt asjaolu, et komisjon avaldas 2007. aastal VPP otsuse esimese mittekonfidentsiaalse versiooni ega määratlenud seda esialgsena, ei saanud apellandile anda mingit täpset kinnitust selle kohta, et selle otsuse uut üksikasjalikumat mittekonfidentsiaalset versiooni ei avaldata hiljem, vastavalt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 135 viidatud kohtupraktikale.

46 Eeltoodut arvestades võib järeldada, et peamine kriitika, mida apellant vaidlustatud kohtuotsuse suhtes tundub esitavat, on see, et ei ole leitud, et nii juurdepääsu andmine dokumentidele, mille ettevõtja on esitanud leebema kohtlemise programmi raames, kui ka nende dokumentide sisu avaldamine väljavõtetena, sõltumata sellest, kas seda tehakse otsese või kaudse kõne vormis, viib sisuliselt sama tulemuseni ehk sama teabe kolmandatele isikutele kättesaadavaks muutmiseni. See avaldamine nagu ka kõnealune juurdepääsu andmine peaks seega olema põhimõtteliselt keelatud, kuna tuleks eeldada, et see võib samuti kahjustada puudutatud ettevõtjate ärihuve. Seda enam on see nii käesoleval juhul, sest komisjon oli apellandi vastuseisu peale jätnud vaidlusaluse teabe juba avaldamata ja viimane võis seega õiguspäraselt loota, et selle teabe konfidentsiaalsuse küsimus on lõplikult lahendatud.

47 Sõltumata asjaolust, millise väärtusega on komisjoni esitatud argumendid, mille põhjendatust analüüsib asja sisuliselt lahendav kohus, tuleb tõdeda, et tegemist on keerulise õigusliku küsimusega, mille lahendus ei ole kohe ilmne, ja et seetõttu ei saa öelda, et asjaomane teave ei ole ilmselgelt konfidentsiaalne.

48 Kõigepealt tuleb nimelt tõdeda, et Euroopa Kohus ei ole veel lahendanud ei küsimust, millised on kriteeriumid, mida tuleb arvesse võtta, et tuvastada, kas konkreetne teave kujutab endast ärisaladust, ega ka, nagu on samuti täpsustatud Üldkohtu presidendi määruses Evonik Degussa *vs.* komisjon (T-341/12 R, EU:T:2012:604, punkt 44), küsimust sellise teabe, nagu on kõne all käesolevas kohtuasjas, väidetava konfidentsiaalse laadi kohta.

49 Kohtuasja poolte esitatud spetsiifiliste argumentidega seoses tuleb märkida järgmist.

50 Esiteks on tõsi, nagu väidab komisjon, et teabe avalikustamine määruse nr 1/2003 artikli 30 alusel ja dokumentidega tutvumise õigus määruse nr 1049/2001 alusel on juriidiliselt erinevad toimingud. Kuna aga – nagu väidab apellant – vaidlusalune avalikustamine puudutab dokumentide väljavõtteid, siis tundub, et see tekitab olukorra, mis on funktsionaalselt võrreldav nende dokumentidega tutvumisega. Nimelt, sõltumata õiguslikust alusest, mille põhjal teave avalikuks muudetakse, tähendab see avalikustamine tingimata seda, et kolmandad isikud saavad sellest informatsioonist teada ja seega lõppeb selle konfidentsiaalse iseloomu kaitse (vt analoogia alusel kohtuotsus komisjon *vs.* EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punkt 89).

51 Seda enam on see nii, et vastupidi komisjoni väidetule ei kaeba apellant selle peale, et asjaomane institutsioon avaldas iseenda faktituvastused, millel VPP otsus põhines. Tegelikkuses möönis ta sõnaselgelt komisjoni vastavat õigust. Apellant vaidlustab hoopis komisjoni pädevuse avaldada asjaomaste dokumentide väljavõtteid, mis esinevad mõnikord otsese või kaudse kõne vormis, taasesitades nii tekstiliselt avaldused, mida apellant tegi leebema kohtlemise taotlejana.

52 Neil asjaoludel on aga tõsi, et määruse nr 1049/2001 alusel toimikuga tutvumist käsitlev kohtupraktika ei ole vahetult kohaldatav. Siiski ei saa välistada, et tähtsust omavad hinnangud, mille alusel Euroopa Kohus on selles kohtupraktikas leidnud, et komisjonil oli õigus eeldada, et ELTL artikli 101 kohaldamise menetlust puudutavas toimikus sisalduvate dokumentide avalikustamine tekitab sellise menetlusega hõlmatud ettevõtjate ärihuvide kaitsele põhimõtteliselt kahju.

53 Nimelt on Euroopa Kohus leidnud, et üldine juurdepääs sellistele dokumentidele, sõltumata isegi asjaolust, et need on esitatud komisjonile leebema kohtlemise programmi raames vabatahtlikult, võib ohustada tasakaalu, mida liidu seadusandja on soovinud määruses nr 1/2003 ja komisjoni 7. aprilli 2004. aasta määruses (EÜ) nr 773/2004, mis käsitleb EÜ […] artiklite 81 ja 82 kohaste menetluste teostamist komisjonis (ELT L 123, lk 18; ELT eriväljaanne 08/03, lk 81), tagada ühelt poolt ettevõtjate kohustuse edastada komisjonile potentsiaalselt tundlikku äriteavet, mis võimaldaks komisjonil tuvastada kartellikokkuleppe olemasolu ja hinnata selle kooskõla ELTL artikliga 101, ja teiselt poolt ametisaladuse ja ärisaladuse tõttu komisjonile edastatud teabe tugevdatud kaitse tagatuse vahel (kohtuotsus komisjon *vs.* EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, punktid 90 ja 97).

54 Ei tundu aga, et kohe võiks välistada selle, et asjaomaste dokumentide väljavõtete avalikustamine VPP otsuse mittekonfidentsiaalses versioonis ei võiks omada samu tagajärgi, kuna sisuliselt vastab see nendele dokumentidele üldisele juurdepääsule, olgugi et osaliselt.

55 Kui see oleks nii, siis oleks – vastupidi komisjoni poolt jäetud muljele – seega tegemist mitte sellega, et isikul lubataks tugineda üksnes komisjonile antud eeldusele, vaid sellega, et analoogia põhjal tunnustataks sarnase olukorra suhtes kohaldatavaks kaalutlused, millele Euroopa Kohus selle eelduse rajas, ja põhjendataks samadel kaalutlustel peegelduvat eeldust, mille kohaselt on asjaomastel ettevõtjatel põhimõtteliselt õigus loota, et välja arvatud juhul, kui seda eeldust saab ümber lükata, on leebema kohtlemise programmi raames esitatud teave kaitstud ametisaladusega.

56 Lisaks võiks siinkohal tähtsust omada – nagu apellant ka meenutab – Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. novembri 2014. aasta direktiivi 2014/104/EL teatavate eeskirjade kohta, millega reguleeritakse liikmesriikide õiguse kohaseid kahju hüvitamise hagisid liikmesriikide ja Euroopa Liidu

konkurentsiõiguse rikkumise korral (ELT L 349, lk 1), põhjendus 26, mille kohaselt tuleb leebema kohtlemise programmi kaitsmise huvides otseselt jätta avalikustamata nii „leebusavalduste […] sõnasõnali[sed] tsitaa[did]“ kui ka need avaldused ise.

57 Teiseks, mis puudutab apellandi argumente, mis on esitatud toetamaks tema teist ja kolmandat väidet, mille kohaselt rikkus Üldkohus õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, kui ta leidis, et vaidlusaluse teabe avalikustamine ei ole vastuolus tagatistega, mille komisjon oli leebema kohtlemise taotlejate avaldustele 2002. aasta koostööteatise punktis 32 ja 2006. aasta koostööteatise punktis 40 andnud, siis tuleb märkida, et see, et komisjon tundub tegevat vahet kõnealuste dokumentide ja neis sisalduva teabe vahel, mitte aga nende dokumentide ja komisjoni faktituvastuste vahel, mis põhinevad nende dokumentide sisul, ei ilmne selgelt, eelkõige kuna käsitletav teave on esitatud nende dokumentide väljavõtete kujul.

58 Nimelt on ametisaladusega pakutava kaitse ese teave, mis sellist kaitset väärib ja mis väljendub keelus teha kolmandatele isikutele kättesaadavaks andmekandja, millel see teave asub, nagu dokument. Teisisõnu tundub dokumendi konfidentsiaalsus sõltuvat vaid selles sisalduva teabe tunnustest ja laadist. Nagu apellant märgib, võib seda tuletada eelkõige määruse nr 773/2004 artikli 16 lõikest 1, mille kohaselt komisjon ei edasta ega tee kättesaadavaks „teavet, sealhulgas dokumente“.

59 Kuigi see, et komisjon tundub tegevat vahet asjaomaste dokumentide ja neis sisalduva teabe vahel, tuleb lugeda põhjendamatuks, ei saa välistada, nagu väidab apellant, et konfidentsiaalsete dokumentide väljavõtteid tuleb käsitleda samamoodi, nagu käsitlevad neid dokumente eelkõige 2002. aasta koostööteatise punkt 32 ja 2006. aasta koostööteatise punkt 40.

60 Siinkohal tuleb meelde tuletada, et kui komisjon kehtestab ettevõtjate suhtes välist mõju omavaid käitumisreegleid nagu need, mis sisalduvad 2002. aasta ja 2006. aasta koostööteatistes, ei või ta neist konkreetses asjas kõrvale kalduda, esitamata võrdse kohtlemise põhimõttega kooskõlas olevaid põhjendusi. Nimelt, niisuguseid käitumisreegleid vastu võttes ja nende avaldamisega teada andes, et ta kohaldab neid edaspidi nendes ette nähtud juhtudel, piirab institutsioon ise oma kaalutlusõigust ega saa neist reeglitest kõrvale kalduda, ilma et teda olenevalt olukorrast karistataks selliste õiguse üldpõhimõtete rikkumise eest nagu võrdne kohtlemine või õiguspärase ootuse kaitse (vt analoogia alusel kohtuotsused Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punktid 209–211, ja Quinn Barlo jt *vs.* komisjon, C-70/12 P, EU:C:2013:351, punkt 53).

61 Komisjon on aga 2002. aasta koostööteatise punktides 32 ja 33 leidnud, et üldjuhul „kahjustab käesoleva teatisega seoses saadud dokumentide avaldamine […] määruse […] nr 1049/2001 artikli 4 lõikes 2 nimetatud kontrollimiste ja uurimiste eesmärgi kaitset“ ja et „[k]õik käesoleva teatise alusel komisjonile esitatud kirjalikud selgitused kuuluvad komisjoni toimikusse. Neid tohib avaldada ja kasutada üksnes EÜ […] artikli 81 rakendamise eesmärgil“. Samamoodi täpsustas komisjon 2006. aasta koostööteatise punktis 40, et „käesoleva teatisega seoses saadud dokumentide ja kirjalike või lindistatud avalduste avaldamine [kahjustab] avalikke ja erahuve, näiteks määruse […] nr 1049/2001 artiklis 4 nimetatud kontrollimiste ja uurimiste eesmärgi kaitset, isegi peale otsuse vastuvõtmist“, laiendades nii sõnaselgelt põhjuseid, miks säilitada dokumentide konfidentsiaalsus ka muude artikliga 4 kaitstavate huvide suhtes, kaasa arvatud seega selle artikli lõike 2 esimeses taandes nimetatud ärihuvide suhtes.

62 Asjaolu, et kõnealuste teatiste vastavates punktides 31 ja 39 on identselt märgitud, et „[k]aitse trahvide eest või trahvide vähendamine iseenesest ei kaitse ettevõtjat EÜ […] artikli 81 rikkumises osalemisega kaasnevate tsiviilõiguslike tagajärgede eest“, ei tundu olevat iseenesest piisav välistamaks seda, et asjaomased ettevõtjad võivad loota kõnealuste dokumentide konfidentsiaalsusele. Nimelt eelkõige selle kinnituse üldist laadi arvestades tundub, et sellega on soovitud vaid välja tuua, et kõnealuste teatistega pakutud soodustuste saamine – eelkõige seoses tagajärgedega asjaomaste ettevõtjate halduslikku laadi vastutuse suhtes konkurentsiõiguse rikkumise tõttu – ei vähenda nende samade ettevõtjate

tsiviilvastutust ja see ei tundu tähendavat, et komisjon kavatseb muuta avalikuks nende ametisaladused, mis võivad kujutada endast tõendeid selle vastutuse tuvastamisel siseriiklike kohtute poolt.

63 Pealegi tundub see olevat vastuolus 2006. aasta koostööteatise, mida on muudetud komisjoni teatisega „Muudatusettepanekud seoses komisjoni teatisega, mis käsitleb kaitset trahvide eest ja trahvide vähendamist kartellide puhul“ (ELT 2015, C 256, lk 1), punktiga 35a, mille kohaselt „ei edasta komisjon ettevõtjate leebema kohtlemise taotlusi liikmesriikide kohtutele kasutamiseks kahju hüvitamise hagides [ELTL artiklite 101 ja 102] rikkumise korral“.

64 Eeltoodut arvestades ei saa kohe välistada, et ettevõtja võib loota, et komisjon ei muuda asjaomaseid dokumente terves ulatuses või osaliselt avalikuks, edastades need kolmandatele isikutele või avalikustades need väljavõtetena ELTL artikli 101 rikkumise tuvastamise otsuse mittekonfidentsiaalses versioonis.

65 Eeldades, et komisjon võiks tõepoolest vaidlusaluse teabe määruse nr 1/2003 artikli 30 alusel avaldada, ei saa igal juhul samuti välistada, et temalt nõutakse, et sõltumata isegi selliste tagatiste puudumisest, millele ettevõtjad võivad rajada õiguspärase ootuse, esitaks ta selged ja täpsed viited oma otsustuspraktika kohta ja et vastupidisel juhul ei toimuks segadust tekitavate reeglite selgitamine õigussubjekti ja hea halduse kahjuks, vaid võttes pigem vastu uued reeglid, mida tulevaste juhtumite suhtes kohaldatakse ja millel on nõutav selguse aste.

66 Seda enam on see vajalik käesolevas asjas, kuna komisjon oli VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni juba avaldanud. Avaldamisel oli komisjon arvestanud apellandi esitatud vastuväiteid ja jätnud avaldamata suurema osa teabest, mida apellant oli palunud käsitleda konfidentsiaalsena.

67 Nagu komisjon väidab, ei võtnud ta tõepoolest seisukohta apellandi vastuväidete suhtes. Samas ei avaldatud VPP otsuse mittekonfidentsiaalset versiooni esialgsena, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 160, ja see otsus lõpetas haldusmenetluse.

68 Neil asjaoludel võib tekkida küsimus määruse nr 1/2003 artikli 30 kohaldatavuse kohta hilisema avaldamise suhtes vähemalt osas, mis puudutab komisjoni võimalust avaldada kõnealusest mittekonfidentsiaalsest versioonist üksikasjalikum versioon, selgitamata põhjuseid, miks on selline avaldamine niivõrd palju aega peale esimest avaldamist vajalik.

69 Eelnevaid kaalutlusi arvestades ei ole vaidlusaluse teabe konfidentsiaalse laadi puudumine ilmne.

70 Lisaks, kuna need kaalutlused on asjakohased ka seoses ärakuulamise eest vastutava ametniku hinnangutega, mis sisalduvad vaidlusaluses otsuses, ja seega tühistamishagi hindamiseks, on need piisavad, et tuvastada *fumus boni iuris*'e olemasolu vastavalt käesoleva kohtumääruse punktides 23–25 meenutatud kohtupraktikale.

Kiireloomulisus

71 Tõendamaks, et taotletud ajutised meetmed on kiireloomulised, väidab apellant kõigepealt, et selleks tuleb lähtuda eeldusest, mille kohaselt on vaidlusalune teave konfidentsiaalne ELTL artikli 339, määruse nr 1049/2001 artikli 4 lõike 2, EIÕK artikli 8 ja harta artikli 7 tähenduses. Nimelt, kuna apellandi apellatsioonkaebus on sõnaselgelt suunatud vaidlustatud kohtuotsuse selle osa vastu, milles Üldkohus leidis, et asjaomane teave ei kuulu viidatud sätetes ette nähtud kaitse alla, saab Euroopa Kohus selles küsimuses seisukoha võtta vaid sisulises menetluses.

72 Seega sellisest eeldusest lähtudes väidabki apellant, et vaidlusaluse teabe avalikustamine tekitaks talle tõsise ja korvamatu kahju.

73 Seoses konkreetsemalt selle kahju tõsidusega märgib apellant, et asjaomase teabe avaldamine võtaks korvamatult ära teabe konfidentsiaalsusega kaasneva väärtuse, võimaldaks sellele tugineda tema vastu esitatavates kahju hüvitamise hagides ja kahjustaks tema mainet ärisuhetes klientidega. Kuna avaldada kavandatakse internetis, oleks selle tagajärjel vaidlusalune teave alates avaldamise hetkest kättesaadav apellandi klientidele, konkurentidele ja tarnijatele ning samuti finantsanalüütikutele ja laiale avalikkusele, kes saavad selle teabega tutvuda ja seda vabalt kasutada.

74 Seoses väidetava kahju korvamatu laadiga märgib apellant alustuseks, et isegi kui tema apellatsioonkaebus rahuldatakse, ei korva see kahju, mida ta kannaks vaidlusaluse teabe avaldamise tõttu, sõltumata sellest, kas tegemist oleks tema mainega seotud mittevaralise kahjuga või finantskahjuga. Nimelt ei saa kõigepealt kustutada sellest informatsioonist teada saamist isikute poolt, kes sellega tutvusid. Järgmiseks ei ole mittevaralist kahju olemuslikult võimalik rahaliselt hüvitada. Lõpuks ei saa finantskahju adekvaatselt kindlaks määrata ja arvudesse panna, kuna nii kahju laad kui ka selle ulatus varieeruvad.

75 Komisjon märgib, et eeldus, millele apellant oma argumentsatsiooni rajab ja mille kohaselt on vaidlusalune teave oma sisult konfidentsiaalne, ei ole põhjendatud. Nimelt on Üldkohus seda küsimust juba käsitlenud, leides, et seda teavet tuleb pidada vananenuks, ja seega kuna apellant ei ole tõendanud, miks peaks endiselt olema põhjendatud anda erandina sellele teabele kaitse, mida pakub määruse nr 1/2003 artikli 30 lõige 2, ei vääri see teave kaitset. Seega ei saa apellant tugineda Euroopa Kohtu asepresidendi määrusele. komisjon *vs* Pilkington Group, (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), kuna selle kohtumääruse aluseks olnud kohtuasjas käsitletud teave oli spetsiifiline kaubanduslik teave, mida selle sisu tõttu võis katta ametisaladusega, samas kui käesoleval juhul ei tulene väidetav kahju mitte vaidlusaluse teabe sisust, vaid välistekkelistest põhjustest, nagu õiguspärane ootus, mis apellandi sõnul tekkis komisjoni praktika ja teatiste alusel.

76 Konkreetsemalt nimetab komisjon kaks kahju, mida apellant väidab olevat kandnud vaidlusaluse teabe avaldamise tõttu, ja leiab, et kummagi tõsidus ei ole õiguslikult piisavalt tõendatud.

77 Mis puudutab tsiviilkohtumenetluste raames tekkida võivaid rahalisi kohustusi, siis väidab komisjon esiteks, et selle väidetava kahju määrav põhjus ei ole mitte kõnealune avaldamine, vaid apellandi osalemine rikkumises, mille komisjon VPP otsuses tuvastas. Teiseks ei vääri kaitset sellise ettevõtja huvi vältida kahju hüvitamise hagisid, kelle osalemine kartellikokkuleppes on tõendatud.

78 Apellandi imagole negatiivsete tagajärgede tekkimise kohta täpsustab komisjon, et selliste tagajärgede otsene põhjus peitub samuti VPP otsuse esimese mittekonfidentsiaalse otsuse avaldamises 2007. aastal ja et igal juhul ei saavuta need nõutavat tõsiduse astet, selleks et õigustada ajutiste meetmete võtmist. Ta lisab, et rikkumise kohta täiendavate üksikasjade avaldamata jätmise saavutamiseks ei viita apellant ühelegi konkreetsele kaitsmist väärivale huvile, seda enam, et lõigud, mida avaldada soovitakse, ei sisalda ühtegi väärtushinnangut, mis võiks apellanti mustata ja tema mainet tõsiselt kahjustada.

79 Apellandi väidetud kahju pöördumatu laadi suhtes möönab komisjon, et kui asjaomast teavet on loetud, talletub see adressaadi mällu või arvuti salvestusseadmesse isegi siis, kui selle teabe avaldamine hiljem tühistatakse. Samas ei ole see käesoleval juhul määrav, kuna apellatsioonkaebus ei sea kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–86 esitatud Üldkohtu hinnangut, mille kohaselt ei sisalda see teave mingit äriliselt tundlikku elementi, mis avalikustamise korral annaks tema äripartneritele ja konkurentidele eeliseid.

80 Mis puudutab suurde riski, et kahju hüvitamise nõuded rahuldatakse, siis meenutab komisjon esiteks, et finantskahju saab korvamatuks pidada vaid erandjuhul, kuna seda saab rahas hüvitada. Eelkõige oleks see nii juhul, kui taotletud ajutise meetme võtmata jätmisel sattuks apellant olukorda, mis võiks ohtu seada tema olemasolu enda või muuta korvamatult tema turuosi. Oma taotluses ei ole apellant aga isegi väitnud, et kavandatav avaldamine seaks ohtu tema olemasolu või vähendaks korvamatult tema turuosi. Teiseks leiab komisjon, et vastupidi apellandi väidetule ei ole Euroopa Kohtu

asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) asjakohane, et tõendada seda, et väidetavalt ei ole võimalik finantskahju, mida apellant kahju hüvitamise hagide tõttu kannaks, adekvaatselt kindlaks määrata ja arvudesse panna. Nimelt on selles kohtumääruses järeldatud, et oli võimatu tuvastada kõikide nende isikute arvu ja õiguslikku staatust, kes avaldatud informatsioonist teada said, ning hinnata seega tegelikku mõju, mida selle teabe avaldamine võis omada asjaomase ettevõtja ärilistele ja majanduslikele huvidele, võttes eelkõige arvesse asjaolu, et kõnealuse kohtumääruse aluseks olnud kohtuasjas käsitletud teave kujutas endast tundlikku äriteavet ja puudutas seega ärisaladusi kitsas tähenduses. Komisjoni sõnul on aga apellandi väidetav finantskahju käesoleval juhul seotud vaid kahju hüvitamise hagidega või konkurentsieeskirjade rikkumise tagajärjel esitatud regressihagidega. Järelikult, kuna nende isikute ringi, kes võiksid kartellikokkuleppe ohvritena esitada apellandi vastu kahju hüvitamise hagi, ei ole võimatu kindlaks määrata, on apellandi poolt kantud kahju võimalik adekvaatselt ja arvuliselt kindlaks määrata. Igal juhul on väidetav finantskahju suuresti hüpoteetiline, kuna mõju, mida vaidlusaluse teabe võimalik kasutamine apellandivastastes pooleliolevates või potentsiaalsetes tsiviilhagides omaks, on võimatu ette näha.

81 Komisjon leiab lõpuks, et kuna väidetav kahju, mis apellandi sõnul tuleneb maine kahjustamisest, ei ole tõsine, ei ole vaja analüüsida, kas täiendavat mainekahju, mida asjaomase teabe avalikustamine võib tekitada, võiks pidada korvamatuks.

82 Selleks et kontrollida, kas taotletud ajutised meetmed on kiireloomulised, tuleb meenutada, et ajutiste meetmete kohaldamise menetluse eesmärk on tagada tulevikus tehtava lõpliku otsuse täieulatuslik toime, vältimaks lünka Euroopa Kohtu poolt tagatud õiguskaitses. Selle eesmärgi saavutamiseks tuleb hinnata kiireloomulisust selle järgi, kas ajutine meede on vajalik, et hoida ära tõsise ja korvamatu kahju tekkimine ajutisi meetmeid taotlevale poolele (Euroopa Kohtu asepresidendi määrus Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro *vs.* komisjon, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, punkt 18 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Käesolevas asjas väidab apellant Euroopa Kohtu asepresidendi määrusele komisjon *vs.* Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) tuginedes, et vaidlusaluse teabe avaldamine võib tekitada talle kahju selle teabe enda laadi tõttu.

84 Tuleb märkida, et vastupidi komisjoni väidetule apellant mitte üksnes ei vaidlustanud oma apellatsioonkaebuses vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–127 sisalduvat Üldkohtu hinnangut, mille kohaselt ei kujuta vaidlusalune teave endast ärisaladust ja seda ei kaitse ka ametisaladus, vaid samuti, nagu nähtub käesoleva kohtumääruse punktidest 46–69, et sellega seoses asjakohaste apellatsioonkaebuse väidete toetuseks esitatud argumentide *prima facie* analüüsimine ei võimalda järeldada, et see teave ei ole ilmselgelt konfidentsiaalse laadiga.

85 Seetõttu tuleb selleks, et hinnata käesolevas asjas kiireloomulisust, lähtuda samast eeldusest, millest sarnastel põhjustel lähtus ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustav kohtunik kohtuasjas, milles tehti Euroopa Kohtu asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punktid 38 ja 47), ja mille kohaselt on vaidlusalune teave kaitstud ametisaladusega (vt vastupidine Euroopa Kohtu asepresidendi määrus AGC Glass Europe jt *vs.* komisjon, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punktid 29–33).

86 Sellest eeldusest lähtudes tekitab vaidlusaluse teabe avaldamine aga apellandile tingimata olulist kahju.

87 Nimelt puudutab nii nagu teave kõnealuse kohtumääruse aluseks olnud kohtuasjas apellandi väitel ka konfidentsiaalne teave, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 104, peamiselt tema rolli VPP otsuses tuvastatud rikkumise toimepanemises ja uurimises ning see paljastab üksikasjalikult salajased kontaktid või konkurentsivastased kokkulepped, milles apellant osales, mainides eelkõige nende

kontaktide või kokkulepetega seotud tooteid, kohaldatud hindasid puudutavaid arvandmeid ning osaliste eesmärke hindade ja turuosade jagamisel (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 47).

88 Pealegi on Üldkohus ise vaidlustatud kohtuotsuse punktis 105 möönnud, et sellise teabe avaldamine, mille konfidentsiaalsena käsitlemist apellant taotles, võib talle tõsist kahju tekitada.

89 Pealegi ei ole komisjoni argument, mille kohaselt ei ohusta selline kahju apellandi kaitset väärivat huvi, veenev, kuna see väidab, et vaidlusalune teave ei vääri oma laadilt kaitset ametisaladusega.

90 Mis puudutab vaidlusaluse avalikustamise korvamatut laadi, siis on tõepoolest selge, et vaidlusaluse otsuse tühistamine ei saaks kõnealuse teabe avaldamise tagajärgi ümber pöörata, kuivõrd nende isikute, kes on seda otsust lugenud, sellest teadmist ei saa kustutada (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu asepresidendi määrused komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 48, ja AGC Glass Europe jt *vs.* komisjon, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 35).

91 Apellant väidab aga, et kõnealuse teabe avalikustamise ümberpööramatus toob kaasa selle avalikustamise tõttu tekkiva kahju korvamatu laadi. Sellega seoses nimetab ta kaks sisulist kahju liiki, mida vaidlusaluse teabe avaldamine tekitaks. Esiteks kannaks ta rahalist kahju, kuna seda teavet saaks kasutada tema vastu esitatavates kahju hüvitamise hagides ja igal juhul oleks see kättesaadav laiale avalikkusele, kes saaks seda vabalt kasutada, ja teiseks mittevaralist kahju, mis on seotud negatiivsete tagajärgedega tema mainele.

92 Ilma et oleks vaja kontrollida, kas väidetav mittevaraline kahju on korvamatu, piisab, kui meenutada seoses väidetava kahju esimese liigiga, et tõepoolest ei saa rahalist kahju – välja arvatud erakorralistel asjaoludel – pidada korvamatuks, kuna rahalise hüvitise enda eesmärk on üldjuhul taastada kahju kannatanud isiku jaoks kahju tekkimisele eelnenud olukord. Siiski on olukord teistsugune ja rahalist kahju võib seega lugeda korvamatuks, kui seda kahju ei saa arvudes väljendada (Euroopa Kohtu asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punktid 50–52 ja seal viidatud kohtupraktika).

93 Kuivõrd apellant väidab, et vaidlusaluse teabe avalikustamine seaks ta tema vastu esitatud kahju hüvitamise hagide raames kõrgendatud ohtu, tuleb aga meenutada, et rahalist laadi kahju hüvitamisega seotud ebakindlust ei saa võimaliku kahju hüvitamise hagi raames pidada Euroopa Kohtu praktika tähenduses iseenesest asjaoluks, mis näitaks sellise kahju korvamatust. Nimelt on ajutiste meetmete kohaldamise etapis lõpuks rahalise kahju eest hüvitise saamise võimalus võimaliku kahju hüvitamise hagi raames, mis võib olla esitatud pärast vaidlustatud akti tühistamist, paratamatult ebakindel. Samas ei ole ajutiste meetmete kohaldamise menetluse eesmärk asendada sellist kahju hüvitamise hagi, et see ebakindlus kõrvaldada, kuna selle menetluse eesmärk on üksnes tagada täielik tõhusus tulevase lõpliku otsuse puhul, mis tehakse sisulises menetluses, millega ajutiste meetmete kohaldamise menetlus haakub, milleks käesoleval juhul on tühistamishagi (Euroopa Kohtu asepresidendi määrused komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 53, ja AGC Glass Europe jt *vs.* komisjon, C-517/15 P-R, EU:C:2016:21, punkt 56).

94 Olukord on seevastu teistsugune, kui ajutiste meetmete kohaldamise üle otsustava kohtuniku analüüsi käigus ilmneb selgelt, et võttes arvesse viidatud kahju olemust ja selle tekkimise ettenähtavust, ei saa seda selle tekkimise korral adekvaatselt tuvastada ja arvudes väljendada, ja kui praktikas ei saa seda kahju hüvitamise hagi abil korvata. See võib nii olla eelkõige olukorras, kus on tegemist niisuguse spetsiifilise ja väidetavalt konfidentsiaalse ärilise teabe avaldamisega, mis puudutab selliseid andmeid nagu käesoleval juhul, ehk täpsemalt rikkumisega hõlmatud toodete nimetused, kohaldatud hindu puudutavad arvandmed ja osalejate hinnaalased eesmärgid (vt selle kohta Euroopa Kohtu asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 54).

95 Sellega seoses tuleb tõdeda, et apellandi väidetava ärisaladuse või seda puudutava ja igal juhul ametisaladusega kaitstud teabe avaldamisest tekkida võiv kahju erineb nii oma olemuse kui ka ulatuse poolest tulenevalt sellest, kas isikud, kes sellest teabest teada saavad, on tema kliendid, konkurendid, tarnijad või ka finantsanalüütikud või laiema avalikkuse hulka kuuluvad isikud. Nimelt on võimatu tuvastada avaldatud teabest tegelikult teada saanud isikute arvu ja õiguslikku staatust ning seega hinnata, milline oleks võinud olla selle avaldamise tegelik mõju apellandi kaubanduslikele ja majanduslikele huvidele (vt selle kohta Euroopa Kohtu asepresidendi määrus komisjon *vs.* Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, punkt 55).

96 Kuna vähemalt seda kahju, millele apellant viitab, võib pidada tõsiseks ja korvamatuks, tuleb järeldada, et kiireloomulisuse tingimus on käesolevas asjas täidetud.

Huvide kaalumine

97 Huvide kaalumise kohta väidab apellant kõigepealt, et kahju, mida ta vaidlusaluse teabe avalikustamise tõttu kannaks, oleks pöördumatu ja ennetaks sisulist otsust. Nimelt kannaks apellant juhul, kui selle teabe avaldamist ei peatata, isegi apellatsioonkaebuse sisulise rahuldamise korral samasugust kahju, mida ta kannaks apellatsioonkaebuse rahuldamata jätmise korral. Seda enam, et vaidlusalune teave avaldatakse internetis, mistõttu sellega oleks võimalik tutvuda ka pärast selle kustutamist komisjoni veebilehelt. Apellant lisab selle kohta, et harta artikli 47 lõikes 1 sätestatud õigus tõhusale õiguskaitsevahendile nõuab taotletud ajutiste meetmete kohaldamist.

98 Järgmiseks ei tekitaks vaidlusaluse teabe avaldamise peatamine komisjoni huvidele seevastu mingit kahju. Kuna komisjon on VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni juba avaldanud, on avalikkuse huvi olla informeeritud nimelt juba rahuldatud. Lisaks, kuna komisjon ise on möönnud kõnealuse teabe konfidentsiaalsust viie aasta jooksul, oleks mõistlik oodata veel mõni kuu ja säilitada olemasolev *status quo* kauem, seni kuni asi on sisuliselt lõplikult lahendatud.

99 Lõpuks, mis puudutab kolmandate isikute ja eelkõige nende isikute huve, kes on esitanud kahju hüvitamise hagid, siis märgib apellant, et esiteks arvestades pikka aega, mis on kulunud rikkumise lõppemisest kuni komisjoni esialgse otsuse vastuvõtmiseni, ei ole kolmandatel isikutel mingit huvi VPP otsusest üksikasjalikuma mittekonfidentsiaalse versiooni kiire avaldamise suhtes, ja teiseks on neil isikutel igal juhul võimalus kas taotleda komisjonilt luba tutvuda vaidlusaluse teabega määruse nr 1049/2001 alusel või paluda kahju hüvitamise hagisid lahendavatel siseriiklikel kohtutel nõuda selle teabe edastamist komisjonilt vastavalt määruse nr 1/2003 artikli 15 lõikele 1.

100 Vastupidisel seisukohal olev komisjon rõhutab kõigepealt, et apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatud argumendid ja väited ei ole piisavalt tõsised, et ilmneks iseäranis tugev *fumus boni iuris*, mida tuleks huvide kaalumise raames arvestada.

101 Järgmiseks tuleb arvestada avalikkuse huvi saada võimalikult kiiresti teada komisjoni tegevuse põhjuseid, ettevõtjate huvi teada, millise tegevuse eest võidakse neile määrata karistusi, ning rikkumise tõttu kahju kannatanud isikute huvi saada teada üksikasju, et vajaduse korral esitada nõudeid rikkumises osalenud ettevõtjate vastu.

102 Lõpuks, järgides ELTL artiklit 15, peaksid komisjoni tegevuse põhjused olema avalikkusele kättesaadavad mitte üksnes täielikult, vaid ka võimalikult kiiresti. See ei oleks aga nii, kui käesoleval juhul peaks komisjon ligikaudu kümme aastat pärast VPP otsuse vastuvõtmist veel ootama, et avalikustada selle rikkumise üksikasju, milles apellant osales, samas kui piisavalt kiire teavitamine aitab kaasa tõhusalt tagada hüvitise saamise õigust, mida kohtupraktika on konkurentsiõiguse rikkumise tõttu kahju kandnud isikute suhtes tunnustanud. Iga viivitus rikkumise olulisi asjaolusid puudutava teabe avalikustamisel takistab kahju hüvitamise hagide esitamist ja seega kahjustab ELTL artikliga 101

hõlmatud keelatud kokkulepete keelu tõhusust, pidades silmas eelkõige hagejate võimalusi hüvitamishagides tõendada hüvitise saamiseks nõutud tingimuste täitmist ja kohaldatavas õiguses sätestatud aegumist käsitlevaid õigusnorme.

103 Neile argumentidele vastamiseks tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb kummagi võimaliku lahendusega seotud riske kaaluda ajutiste meetmete kohaldamise menetluses. Täpsemalt tähendab see eelkõige analüüsimist, kas apellandi huvi saavutada vaidlustatud akti kohaldamise peatamine prevaleerib huvi ees kohaldada seda akti viivitamatult. Analüüsi käigus tuleb kindlaks teha, kas akti võimalik tühistamine asja sisuliselt lahendava kohtu poolt võimaldaks selle olukorra ümberpööramist, mis tekib akti viivitamatu kohaldamisega, ja vastupidi, mil määral võiks kohaldamise peatamine takistada vaidlustatud aktiga seatud eesmärkide saavutamist juhul, kui hagi põhikohtuasjas jäetakse rahuldamata (Euroopa Kohtu presidendi määrused komisjon *vs.* Atlantic Container Line jt, C-149/95 P(R), EU:C:1995:257, punkt 50, ning Belgia ja Forum 187 *vs.* komisjon, C-182/03 R ja C-217/03 R, EU:C:2003:385, punkt 142, ja samuti kohtumäärus Ühendkuningriik *vs.* komisjon, C-180/96 R, EU:C:1996:308, punkt 89).

104 Käesolevas asjas tuleb Euroopa Kohtul põhikohtuasjas lahendada küsimus, kas vaidlustatud kohtuotsus ja vajaduse korral ka vaidlusalune otsus tuleb tühistada eelkõige selle tõttu, et rikuti apellandi ametisaladust, mida kaitsevad ELTL artikkel 339, määruse nr 1/2003 artikkel 30, määruse nr 1049/2001 artikkel 4, EIÕK artikkel 8 ja harta artikkel 7, ning ei järgitud avaldatava teabe konfidentsiaalset laadi.

105 Neil asjaoludel kaotaks tühistav kohtuotsus ilmselgelt oma kasuliku mõju juhul, kui käesolev ajutiste meetmete kohaldamise taotlus jäetakse rahuldamata ja kui komisjon võiks seega vaidlusaluse teabe viivitamatult avaldada, ootamata seda kohtuotsust ära. Nimelt kaotaks teave selle avaldamise asjaolu enda tõttu pöördumatult ametisaladusega pakutud kaitse, mistõttu ennetaks ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmine *de facto* tulevikus tehtavat sisulist otsust, mis käsitleb vaidlustatud kohtuotsuse ja vaidlusaluse otsuse tühistamist.

106 Komisjoni argumendid ei võimalda järeldada, et tema huvi saavutada ajutiste meetmete kohaldamise taotluse rahuldamata jätmine omaks esimust apellandi huvi ees saavutada taotletud õigusakti kohaldamise peatamine.

107 Nimelt – vastupidi sellele, mida komisjon tundub väitvat – kuna käesoleva kohtumääruse punktides 46–70 sisalduvad kaalutlused võimaldavad järeldada, et käesolevas asjas on *fumus boni iuris* piisav, et õigustada taotletud ajutiste meetmete kohaldamist, ei saa seda hinnangut kahtluse alla seada huvide kaalumise raames eelkõige siis, kui kaalumise muud aspektid kallutavad kaalukausi apellandi kasuks.

108 Käesoleval juhul on see nii. Nimelt, mis puudutab komisjoni kaitstavaid huvisid, siis tuleb tõdeda, et avalikkuse huvi saada võimalikult kiiresti teada komisjoni tegevuste põhjustest sai VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamisega 2007. aastal juba suures osas rahuldatud. Kuna vaidlus puudus selles, et kõnealune versioon vastas määruse nr 1/2003 artikli 30 nõuetele, tuleb eeldada, et see sisaldas vähemalt kõiki põhjenduste olulisi osi, mis seda otsust toetasid. Mõistagi oleks see huvi rahuldatud veelgi täielikumalt, kui Euroopa Kohus jätaks apellatsioonkaebuse rahuldamata, kuna see võimaldaks komisjonil avaldada üksikasjalikuma VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni. Siiski ei oleks võimalik kõnealust huvi rahuldada enne negatiivse kohtuotsuse kuulutamist ennast, riivamata apellandi vastupidist huvi.

109 Seoses ettevõtjate huviga saada teada, milliste tegevuste eest võidakse neile karistusi määrata, tuleb märkida, et kuigi komisjoni praktika on selles suhtes tõhus vahend, tundub käesolevas kohtuasjas komisjon ise väitvat, et ettevõtjad võivad oma tegevuste reguleerimiseks tugineda komisjoni varasematele otsustele väga piiratud moel. Komisjoni soov anda teistele ettevõtjatele teada sellise otsuse põhjendustest, millele nad võivad igal juhul tugineda vaid piiratud moel, ei ole seega piisav, et õigustada

apellandi vastupidise huvi ohverdamist käesolevas asjas. Seda enam, et vaidlusaluse teabe hilinenult avaldamise eest on suures osas vastutav komisjon, kes tundub ise kinnitavat, et VPP otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni esimesest avaldamisest 2007. aastal kulunud aega kasutas ta selleks, et üksikasjalikult analüüsida huvitatud isikute argumente, mille kohaselt kujutasid selle otsuse põhjenduste teatud lõigud endast ärisaladusi.

110 Lõpuks, mis puudutab rikkumise tõttu kahju kannatanud isikute huvi saada rikkumise üksikasjade kohta teavet selleks, et nad saaks vajaduse korral teostada oma õigusi rikkumises osalenud ettevõtjate vastu, siis tuleb tõdeda, et kuigi rikkumise tuvastamise otsuse põhjendused võivad asjaomastele isikutele olla nende kahju hüvitamise hagide raames kasulikud, ei saa siiski eeldada, et asjaomased hagid saavad tugineda vaid kõnealustest põhjendustest ilmnevatele asjaoludele.

111 Pealegi on Euroopa Kohus sellises olukorras juba leidnud, et asjaolu, et keeldumine tutvuda dokumentidega, sealhulgas nendega, mis on konkurentsiasutusele esitatud siseriikliku leebema kohtlemise programmi raames, võib takistada asjaomaste hagide esitamist, tingib selle, et keeldumine põhineks ülekaalukatel põhjustel, mis on seotud viidatud huvi kaitsega ning mis kehtivad iga dokumendi puhul, millega tutvumise loa andmisest keelduti. Nimelt, pelgalt ohu olemasolu, et konkreetne dokument kahjustab avalikku huvi, mis on seotud siseriikliku leebema kohtlemise programmi tõhususega, võib seega olla põhjenduseks jätta see dokument avaldamata (vt selle kohta kohtuotsus Donau Chemie jt, C-536/11, EU:C:2013:366, punktid 47 ja 48).

112 Seetõttu saab nende kahju kandnud isikute huvi, kes saavad oma väited toetada üksnes komisjonile esitatud dokumentidele, rahuldada kiiremini dokumentidega tutvumise taotluse kaudu, kui oodates rikkumise tuvastamise otsuse põhjenduste avaldamist.

113 Pealegi, kuigi komisjon heidab apellandile ette, et viimane ei ole märkinud, kas ja mil määral katkes aegumistähtaeg teiste kartellikokkuleppe osaliste võimalike regressinõuete suhtes, tuleb tõdeda, et ka komisjon ise ei esita ühtegi tõendit, mis võimaldaks hinnata, mil määral sõltuks väidetavalt kahju kandnud isikute võimalus teostada oma õigusi kahju hüvitamise hagide kaudu vaidlusaluse teabe avaldamisest, mis toimub enne sisulise kohtuotsuse kuulutamist, ja eelkõige ei esita komisjon ühtegi tõendit selle kohta, mis puudutab konkreetselt nende nõuete aegumistähtaega.

114 Lõpuks tähendaks taotletud ajutiste meetmete kohaldamine vaid seda, et mitu aastat kestnud status quo säiliks piiratud aja jooksul (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu presidendi määrus Radio Telefis Eireann jt *vs.* komisjon, 76/89 R, 77/89 R ja 91/89 R, EU:C:1989:192, punkt 15).

115 Neid asjaolusid arvestades tuleb järeldada, et käesolevate huvide kaalumisel kaldub kaalukauss taotletud ajutiste meetmete kohaldamise kasuks.

116 Neil asjaoludel tuleb vaidlusaluse otsuse kohaldamine peatada ja kohustada komisjoni kuni kohtuasjas C-162/15 P apellatsioonimenetluse lõpetava kohtuotsuse kuulutamiseni mitte avaldama VPP otsuse mittekonfidentsiaalset versiooni, mis oleks apellanti puudutavas osas üksikasjalikum kui selle otsuse 2007. aastal avaldatud mittekonfidentsiaalne versioon.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohtu asepresident määrab:

1. **Peatada komisjoni 24. mai 2012. aasta otsuse C(2012) 3534 (final), millega jäeti rahuldamata konfidentsiaalsena käsitlemise taotlus, mille Evonik Degussa GmbH oli esitanud komisjoni presidendi 13. oktoobri 2011. aasta otsuse 2011/695/EL ärakuulamise eest vastutava ametniku ülesannete ja pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes artikli 8 alusel (juhtum COMP/38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat), kohaldamine kuni kohtuasjas C-162/15 P apellatsioonimenetluse lõpetava kohtuotsuse kuulutamiseni.**

2. Kohustada komisjoni kuni kohtuasjas C-162/15 P apellatsioonimenetluse lõpetava kohtuotsuse kuulutamiseni mitte avaldama komisjoni 3. mai 2006. aasta otsuse K (2006) 1766 (lõplik) EÜ […] artikli 81 ja EMP lepingu artikli 53 kohase menetluse kohta Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA ja Arkema SA vastu (juhtum COMP/F/C.38.620 – Vesinikperoksiid ja perboraat) mittekonfidentsiaalset versiooni, mis oleks Evonik Degussa GmbH-d puudutavas osas üksikasjalikum kui selle otsuse 2007. aastal avaldatud mittekonfidentsiaalne versioon.

3. Otsustada kohtukulude kandmine edaspidi.

Allkirjad